

ת"ד 6289/12/15 - מדינת ישראל נגד ליאת משולם

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
ת"ד 6289-12-15 מדינת ישראל נ' משולם

בפני
בעניין: כבוד השופט דן סעדון
מדינת ישראל ע"י עו"ד מיכל בן דוד

המאשימה

נגד

ליאת משולם ע"י עו"ד חורש

הנאשמים

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעובדותיו של כתב אישום המייחס לה עבירות של אי מתן זכות קדימה להולך רגל בנסיבות מחמירות ונהיגה בקלות ראש וגרם חבלה של ממש. על פי האמור בכתב האישום נהגה הנאשמת ביום 19.11.15 שעה 16.10 רכב פרטי ברחוב מלצ'ט בת"א מצפון לדרום והתקרבה לצומת עם רחוב שינקין (להלן: "הצומת"). ברחוב מלצ'ט סמוך לצומת מסומן מעבר חצייה להולכי רגל ובאותה שעה חצתה את הכביש, על מעבר החצייה, הולכת רגל. הנאשמת לא הבחינה בהולכת הרגל החוצה ופגעה בה. כתוצאה מהתאונה נגרם להולכת הרגל שבר בבוהן ימין.

טיעוני הצדדים לעונש

1. הנאשמת נוהגת משנת 1996 ולחובתה 3 הרשעות שהתיישנו אך לא נמחקו. התביעה טוענת כי התיישנות ההרשעות אינה מונעת ממנה להציג לבית המשפט בעוד שטענת ההגנה היא הפוכה. לטענת התביעה מתחם העונש ההולם בנסיבות נע בין 3 חודשי פסילת המינימום על פי דין עד 8 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס. מידת רשלנותה של הנאשמת והחבלות שנגרמו להולכת הרגל עותרת התביעה להשית על הנאשמת פסילת רישיון שלא תפחת מ- 6 חודשים וכן פסילה על תנאי וקנס.

2. ההגנה טוענת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות נע בין פסילה על תנאי וקנס לבין פסילה של 30 יום, פסילה על תנאי וקנס. טענה זו נתמכת לכאורה במספר פסקי דין. ההגנה טוענת כי מכיוון שהרשעותיה של הנאשמת התיישנו לא ניתן להציג לבית המשפט. בהתבסס על הודעות הנאשמת והולכת הרגל במשטרה טוען הסנגור כי התאונה אירעה לאחר שהנאשמת עצרה את רכבה לפני מעבר חצייה והחלה בנסיעה, היינו מדובר בתאונה במהירות נמוכה דבר המצביע על רף רשלנות נמוך.

דין והכרעה

עמוד 1

3. הלכה היא כי בית המשפט רשאי לעיין - והתביעה רשאית להציג לו - בגיליון הרשעות שהתיישן אך טרם נמחק (ראו: רע"פ 7997/12 **שאול עיני נ' מדינת ישראל** (12.11.12); רע"פ 1808/10 **זיכרון נ' מדינת ישראל** (13.4.10)). התיישנות הרשעות מונעת מסירת מידע לגביהם לגופים המקבלים מידע בהתאם לסעיפים 6-9 לחוק המרשם הפלילי (להלן: "**החוק**"). בתי-המשפט אינם נמנים עם גופים אלה הואיל והמידע נמסר להם מכוח סעיף 5 לחוק (מסירת מידע לרשויות ובעלי תפקידים), והוראת ההתיישנות לא קובעת דבר לגבי מסירת מידע בדרך זו. כך או כך, מחלוקת זו בין התביעה להגנה בנושא הנפקות התיישנות הרשעות נושאת אופי כמעט תיאורטי בשל משקל המועט שיש לתת להרשעותיה של הנאשמת, נוכח אופיין הלא חמור והזמן שחלף ממועד ביצוען.

4. ההגנה הודתה בעובדותיו של כתב האישום אך הציגה ראיות המבססות, לשיטתה, רשלנות ברף נמוך מצד הנאשמת הואיל והפגיעה בהולכת הרגל הייתה במצב בו הנאשמת החלה בנסיעה לאחר שעצרה לפני מעבר חצייה. כפי שאפרט, ניתן עקרונית לקבל ראיות אלה. יחד עם זאת, ראיות אלה אינן מעלות ואינן מורידות בנוגע לרשלנות הנטענת מצד הנאשמת כאמור בכתב האישום. אסביר: על פי סעיף 40(ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ניתן להתיר להגנה להביא את הראיות הנ"ל שכן היא הודתה בעובדות כתב האישום ולא הייתה יכולה להביא ראיות אלה בגדר שלב ניהול ההוכחות. עד כאן ביחס לשאלה בדבר יכולת ההגנה להציג ראיות בשלב הטיעונים לעונש ומכאן השאלה בדבר משמעות ראיות אלה בהליך זה. לטעמי, אין בראיות ההגנה כדי להעלות או להוריד. כתב האישום מייחס לנאשמת רשלנות בכך שלא שמה ליבה לקיומה של הולכת הרגל ופגעה בה. כתב האישום אינו מייחס לנאשמת כל פרט רשלנות נוסף כמו נהיגה במהירות לא סבירה, אי האטה לפני מעבר חצייה וכיו"ב. מהודעות הנאשמת והולכת הרגל עולה כי רשלנות הנאשמת התבטאה רק באי שימת לב לקיום הולכת הרגל. הנאשמת ציינה בהודעה כי עצרה לפני קו העצירה והתקדמה לעבר הצומת במטרה לפנות שמאלה ותוך כדי "**שאני מביטה ימינה הופיעה אישה מבוגרת מצד שמאל מכיוון המדרכה שירדה לכביש במעבר החצייה ואני עליתי עם גלגל קדמי שמאלי על כף רגלה והיא נפלה...**". הנאשמת אמרה גם "**ש.ת. אני לא ראיתי את הולכת הרגל בכלל קודם לפגיעה**". גם הולכת הרגל מאשרת דברים אלה בציינה כי "**היא עמדה על מעבר החצייה ואני רציתי לעבור וירדתי לכביש במעבר והיא התחילה לנסוע...**". העובדה שהנאשמת לא הבחינה כלל בקיומה של הולכת הרגל החוצה את הכביש על מעבר חצייה שניתן לתת הסבר אובייקטיבי לכך, כמו למשל על ידי התפרצות לכביש של הולכת הרגל או בעיה בשדה הראיה של הנאשמת, מלמדת על רשלנות ברף בינוני.

5. אשר לחומרת הפגיעה בהולכת הרגל: במנעד החומרה של הפגיעות המסווגות כ"חבלות של ממש", שבר בבוהן מצוי בחלק הבינוני- תחתון של המנעד. כיוון שכך ומכיוון שרשלנות הנאשמת היא ברף בינוני סבורני כי מתחם העונש ההולם בנסיבות העניין נע בין פסילה בת 30 יום לפסילה בת 4 חודשים וכן רכיבים של פסילה על תנאי וקנס. הפסיקה שהציגה ההגנה לתמיכה במתחם העונש המוצע (בין 0-30 ימי פסילה, פסילה על תנאי וקנס), כדרכה של פסיקה, שונה בנסיבותיה ממקרה זה:

בת"ד 4223-07-13 היה מדובר על הולכת רגל שעמדה באי תנועה המגודר במעקה בטיחות ויש להניח כי הנהג/ת לא צפה וספק אם היה יכול לצפות כי תנסה לחצות את הכביש;

בת"ד 134-06-10 מדובר על חבלה של פריקת בוהן ולא שבר בבוהן, כמו במקרה זה;

בת"ד 5127-08-13 היה מדובר בהסדר טיעון שגובש ועל פיו היה הנאשם אמור להיפסל למשך 3 חודשים (!!).
על פי טיעוני ההגנה בתיק, הולך הרגל באותו מקרה התפרץ לכביש והפתיע את הנהג וייתכן שזו הסיבה לכך שבית המשפט פסק בסופו של דבר כי הנאשם ייפסל ל- 14 יום בלבד ולא כאמור בהסדר הטעון.

6. אשר למקומה של הנאשמת בגדר המתחם שנקבע: יש לזקוף לזכותה של הנאשמת את העובדה כי הודתה ונטלה אחריות על מעשיה, את עברה התעבורתי שמשקלו זניח ונסיבותיה האישיות והמשפחתיות. על יסוד כל האמור אני מטיל על הנאשמת בגדר המתחם שהוצג את העונשים הבאים:

1. פסילת רישיון למשך 2 חודשים. **הנאשמת תפקיד רישיונה במזכירות בימ"ש זה עד ולא יאוחר מיום 28.12.16**

2. קנס בסך 1600 ₪ לתשלום עד 1.1.17.

באחריות הנאשמת לסור למזכירות בימ"ש זה על מנת לקבל שובר תשלום הקנס

3. פסילה על תנאי בת 2 חודשים למשך 3 שנים.

המזכירות תעביר עותק גזר הדין לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בת"א תוך 45 יום

ניתן היום, כ"ה אלול תשע"ו, 28 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.